

τι ή σοάλα ήταν άτελειώτη. 'Η θεία Ροζίνα άντελήφθη τὸ διαγαμύ της και τής ελεπε :

— Γιούλ, εσύ μείνε κάτω... Θ' ανέβω εγώ...

— 'Όχι! 'Όχι! τής απάντησε τότε ή μητέρα μου με φωνή πονεμένη... Θέλω να ιδώ πού θα κοιμάται τὸ παιδί μου. Είνε τόσο λεπτό!...

'Ετσι βρεθήκαμε επειτ' από λίγη ώρα σ' ένα άτ' τὰ άπεράντα ύπνωτήρια του μοναστηριού. 'Ηταν πλακοστρωμένο και δεν είχε ούτε χαλί, ούτε τίποτε.

— Είνε αδύνατον! φώναξε τότε ή μαμά. 'Η μικρή δεν μπορεί να κοιμηθί εδώ. Θα πεθάνη. Θα κάνει πολύ κρύο εδώ μέσα!...

Μά ή ήγουμένη, μήτηρ 'Αγία Σοφία, έσπενσε να καθιστάση τη μητέρα μου, ή οποία ήταν κατάγλωμη, γιατί έπέρφερε, ή φτωχή, άτ' την καρδιά της. Την έβαλε να καθίση και τής ελεπε :

— Κυτάζετε, κυρία!... Θα βάλουμε την κόρη σας μέσα σ' αυτό τὸ ύπνωτήριο.

Και άνοιξε άμέσως μία πόρτα που οδηγούσε σ' ένα όραιο δωμάτιο με όχτυ ζαρεβάτια, παρκετρισιμένο και θερμο. Στο δωμάτιο αυτό που βροκόταν δίπλα στο άναφορήτιο, κοιμόντουσαν τ' άναφωρόντα και τ' αδύνατα παιδιά.

'Ετσι ή μητέρα μου καθισόχαζε και κατεβήκαμε κάτω στους κήπους της μονής. Βρισκόντουσαν εκεί τὸ «μικρό δάσος», τὸ «μεσαίο δάσος» και τὸ «μεγάλο δάσος». 'Επειτα άπλώνονταν έν' άπεράντο περιβόλι με άποροφόρα δέντρα, στη μέση του οποίου όρθωνόταν ένα χτίριο όπου σπούδαζαν δωρεάν όρεανά και φτωγά παιδιά.

'Η θεά τὸν άπεράντον αυτών κήπων με τὰ γυμναστήριά τους και με τις κούνιες τους, με πλημμύρισε από χαρά. 'Η μήτηρ 'Αγία Σοφία μās έξήγησε τότε, ότι τὸ «μικρό δάσος» προοριζόταν για τις μεγάλες μαθήτριες και τὸ «μεσαίο» για τις μικρές. 'Όσο για τὸ «μεγάλο», όλες ή τάξεις συγκεντρωνόντουσαν εκεί κατά τις ήμέρες τὸν έορτιών και κατά την έποχή της συγκομιδής τὸν καστανιών.

Μās ελεπε επίσης, ότι κάθε μαθήτρια μπορούσε νάχη και τὸ «περιβολάκι» της, ένα δηλαδή τμήμα του κήπου, για τὸ όποιο να φροντίξη μόνη της και ότι συχνά δυο και τρεις μαθήτριες ένωσαν τὰ «περιβολάκια» τους και έκαναν ένα όραιο περιβόλι.

— 'Ω! θα έχω και εγώ τὸ περιβολάκι μου; φώναξα τότε. Πέστε μου θα έχω και εγώ τὸ περιβόλι μου όλομόναχη...

— Ναι, μου απάντησε ή ήγουμένη, θα έχης και εσύ ένα περιβολάκι όλομόναχη..

Και συγχρόνως φώναξε τὸν κηπουρό, τὸν μακάριτα Λαροσέ, και του ελεπε :

— Μπαρούλα Λαροσέ, να ένα κοριτσάκι που θέλει ένα όραιο περιβόλι... Διάλεξε της το σ' ένα καλό μέρος.

— Καλά, μητερο μου, απάντησε ό αγαθός άνθρωπος.

Συγχρόνως ελεπε τὸν πατέρα μου να ζώνη με τρόπο ένα χρυσό νόμισμα στο χέρι του κηπουρού, ό όποιος τὸν ενχαρίστησε σαστισμένο.

'Η ώρα περνούσε και έπρεπε ν' άποχωριστώ άτ' τους γονείς μου. Θυμάμαι καλά, ότι δεν έννοισηα καμιά στενοχωρία. Δεν συλλογίζομαι παρα τὸ περιβόλι μου. Τὸ μοναστήρι δεν μου φανόταν πειά σαν φυλακή, μα σαν παρόδευσε.

'Εφίλησα τη μητέρα μου, τη θεία μου και τὸν πατέρα μου, ό όποιος με κράτησε μερικάς στιγμές με λαχτάρα στην άγκαλιά του, σαν να ήξερε, ότι δεν θα με ξανάβλεπε ποτέ πειά. Κι' όταν τὸν κίτταξα στο πρόσωπο, είδα πως είχε τὰ μάτια του γεμάτα δάκρυα. Μά εγώ δεν είχα καμιά όρεξη να κλάψω. Τὸν έφίλησα δυνατά και του ελεπα με χαμηλή φωνή :

— Θα είμαι φρόνημη, πολύ φρόνημη και θα μάθω όλα τὰ μαθήματά μου, για να θβή επειτ' από τέσσερα χρόνια να με πάρης και να πάμε ταξείδια, όπως μου υποσχέθηκες...

'Επειτα διευθίνθηκα προς τη μητέρα μου, ή οποία έκανε τις ίδιες σαστάσεις που είχε κάνει άλλοτε στην κυρία Φρεσάα για την τροφή μου, τη διαπία μου, κτλ. και με τις όποιες ή καλή ήγουμένη συμμορφώθηκε κατά γράμμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

'Ο κ. 'Αφρημένος έχει καταγγείλει στην άστυνομία ότι του έκλεψαν τὸ πορτοφόλι του. 'Επειτα από τρεις μέρες όμως ξαναπαγαίνει και λέει στην άστυνομία :

— Είχα κάνει λάθος, κ. άστυνόμω. Δεν μου έκλεψε κανείς τὸ πορτοφόλι μου. Τὸ είχα κλείσει σ' ένα σαστάρι και τὸ βρήκα.

Κι' ό άστυνόμος σοβαρώς :

— Δυστυχώς, κυρία, έρχεσθε πολύ άργά. 'Ο κλέφτης συνελήφθη πλέον και έστάλη στην Εισαγγελία!

**ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»**

(ΤΗΣ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ')

Στὸν έρωτα, όπως και στη μαγειρική, τὸ καρύκειμα έχει τη μεγαλύτερη νοστιμάδα.

***

Μία γυναίκα που παύει ν' αγαπιέται, κινεί τη συμπάθεια μόνον έφ'όσον ύποφέρει.

***

'Η γυναίκα είναι πολύ δυστυχισμένη όταν τολαντεύεται άνάμεσα στὸν έρωτα που αισθάνεται και στὸν έρωτα που θέλει να έμυνησθη. 'Ο πρώτος της άπαιτεί να παραδοθί, ό δεύτερος ν' άρνηθί.

***

Στὸν έρωτα, όταν κανείς φέρονται με τιμότητα, είναι βέβαιον, ότι δεν τὸ κάνει επήτηδες.

***

Τὰ κορίτσια έχουν έναν άόριστο πόθο που δεν ξέρε τι ζητά. 'Από και πηγάει τὸ μουσικό θέλγητρό τους που τὸ χάνουν άμέσως άμα γίνουν γυναίκες.

***

Μία γυναίκα δεν μπορεί να ξέρη άν αγαπά ή δεν αγαπά, άν αγαπιέται ή δεν αγαπιέται, παρα αφού παραδοθί. Είναι αυτός ένας κίνδυνος τρομερός, άλλ' άταραήττος.

***

'Αμα ζουβεντάζει κανείς με μία γυναίκα που κατορθώσει για μια στιγμή να κατακινήση τὸν πόθο που του προκαλεί, βρίσκει άμέσως την ζουβέντα της όλοτέια μέτρια και άνητη.

***

Περηφανίζοντα για την άρετή τους ή γυναίκες που δεν την είδαν ποτέ να επίθηται σε κίνδυνο. 'Ετσι και από τους στραπίτες ζουμπορημονούν όσοι δεν πάτησαν ποτέ σε μάχη.

***

'Απέναντι τὸν γυναικῶν, τὰ λόγια σας πρέπει να δείχνουν τόση διακριτικότητα, όσο αδίακρυτες είναι ή χειρονομίες σας.

***

Στὸν έρωτα ή καλωσύνη μοιάζει με τὸν χειρονάτιχο ήλιο, που φωτίζει χωρίς να θερμαίνει.

***

Για τη γυναίκα, ή ίδια χειρονομία είναι συχνά προσβολή τὸ νησημέρι και ζουλαξία τὰ μεσάνυχτα.

***

'Η άρετή μιας γυναίκας που αγαπά κανείς, είναι σαν τὰ καλοκοπιμένα φορέματα, που δεν μπορεί να τὰ ξεκοπιώση κανείς εύκολα σε ώρα ανάγκης. Στο τέλος άτελιζέται και σπάει τὰ κομπιά.

***

'Όταν ή γυναίκα άπαιτεί την έλευθερία της από τὸν άνδρα, αυτό σημαίνει, ότι είναι έτοιμη να γίνη σιλάδα άλλου άνδρός. 'Η έλευθερία για τη γυναίκα ίσοδυναμει με άλλαγή κυρίου.

***

'Η έρωσιμένη γυναίκα χρησιμοποιεί όλη της την τυραννικήτητα για να γίνη σιλάδα.

***

'Ο έρωτας τὸν γέρον, μοιάζει με την πυροκαιά που καταστρέφει εύκολότερα τὰ παλιρά σάτια.

***

'Η γυναίκα άισθια την ύποταγή και την ύπακοή του άνδρός, μόνον όταν τὸν αισθάνεται ίκανό να γίνη δεσποτικός άμα θελήσει.

***

Φαίνεται ότι οι ιστορικοί δεν λέν την αλήθεια. Γυναίκα και όχι άνδρας θα ελε τα περιφρημα έκεινα λόγια : «Πάταξον μέν, άκουσον δέ».

***

Στὸν έρωτα δεν ξέρε κανείς ποτε είναι άρέντης και ποτε σιλάδος.

***

Είνε περισσότερο όδυνηρό να βλέπη κανείς τὸν έρωτά του να παραγνωρίζεται, παρα να άπογορεύεται.

***

'Η γυναίκες δεν θέλουν να παραδοθουν άμέσως, γιατί φοβούνται μήπως περιφρηθηθουν από τὸν άνδρα.

***

Μόλις μία γυναίκα άποχτήση φίλο, ή πρώτη της φροντίδα είναι να έξοικονομήση παρόμοιους και στις γνώριμές της. Κι' αυτό, γιατί φαντάζεται ότι παύει νανα ένοχη όταν άμαρτήσουν και αυτές.

